

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

КИКИНДА, МАРТ 2002. ГОДИНЕ
БРОЈ 1689

ВРЕМЕ ЗЛА

Као народ и држава, национално, духовно и морално срозани смо до трагедије. Земљом доминирају лажи, издаје, продаје и предаје. Национално достојанство уништавају, а будућност једног народа претварају у борбу појединаца за самоодржавање. Увек сам се питао зашто после сваке револуције, када се вода замути на површину исплива талог и муљ. Вероватно зато што је најлакши и у њему нема ничега вредног. Увек су ми се гадиле револуције, а ова ДОС-ова 5. октобра 2000. поред гађења и изазива и повраћање. Раније су биле идеолошке и социјалне револуције, а ова досовска је лажовска и преварантска. Није суштинско зло што су на власт дошли људи без знања, искуства и доказаних способности и квалитета. Зло је што су дошли људи пуни мржње, реваншизма, негативне енергије, једном речју лоши као људи.

Обећали су:

- Обећали си милијарде долара, донације, а донели још тежу економску ситуацију, глад, немаштину, безнађе.
- Обећали су социјалну правду, а донели још веће раслојавање и неправде.
- Обећали су деполитизацију, а у земљи спроводе политички терор и насиље.
- Обећали су слободне медије, а спроводе највећу медијску блокаду. Сакривајући истину, а сервирајући лажи више подсећају на Гебелсову пропагандну машинерију него на демократско друштво.
- Обећали су нова радна места, чак и даће странци долазити код нас да раде, а свакодневно отпуштају раднике и таква судбина чека неколико стотина хиљада радника. Све то без социјалног програма и показане људске бриге за те раднике.
- Обећали су приватизацију, а земљу распродају. Само на продаји три цементаре, забог лоше организације или неких других разлога држава је изгубила 30 милиона марака. Купци цементара у Беочину, Поповцу и Косјерићу зарадиће уложен капитал само од продаје цемента за градњу објеката у Грчкој због предстојеће Олимпијаде. Да ли ће наставити са радом те цементаре после тог рока или ће им интерес бити да их затворе а на наше тржиште пласирају цемент из неких других фабрика у окружењу, видећемо.
- Обећали су демократију а владају као најгори тоталитарни режими.
- Обећали су срећу и оптимизам, а донели зло, апатију, разочарање.
- Обећали борбу против криминала, а како рече сам председник Владе Ђинђић, владају у егзистенцији са мафијом.
- Обећали су дебиократизацију, а бирографију умножили.

– Обећали демократске изборе за годину ипо дана, а сад кажу како би то кочило реформе које нити су почели нити ће почети како ваља. Ако су ово реформе које желе да спроведу онда боље да их никад нису ни почињали.

– Обећали су да неће лагати а све су слагали.

СРПСКА РАДИКАЛНА
СТРАНКА

ВАС ПОЗИВА НА

МИТИНГ

ИСТИНОМ ПРОТИВ ЗЛА

ПЕТАК, 29. 03. 2002. године
у 15 часова - НА ТРГУ
у КИКИНДИ

ГОВОРИЋЕ: Проф. Др ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ
ТОМИСЛАВ НИКОЛИЋ
АЛЕКСАНДАР ВУЧИЋ
МАЈА ГОЈКОВИЋ
МИЛОРАД МИРЧИЋ
ЈОРГОВАНКА ТАБАКОВИЋ
Др БРАНИСЛАВ БЛАЖИЋ
и други

Дочекали смо:

– Дочекали смо да се у врху Досовске власти хватају шпијуни и отворени непријатељи народа и државе. Да генерал Перишић, као потпредседник Владе Србије и до скоро први војник Југославије шпијунира за Америку. Човек положио заклетву да ће бранити отаџбину и народ и да ће ако треба у тој борби дати и живот.

– Дочекали смо да председник Владе г. Ђинђић изјави да зна који су први мафијашу у 50 градова али да ДОС

егзистира са мафијом. У свакој нормалној држави то би био разлог председнику Владе да поднесе оставку.

– Дочекали смо да човек који је наредио бомбардовање г. Солана данас одређује у којој ћемо и каквој држави живети. Уствари пре би се могло рећи да смо остали дефинитивно без државе.

– Дочекали смо да странка самозваног кандидата за председника Србије Веље Илића, због фабрике цигарета у Чачку гласа за Омнибус закон и разбијање те исте државе.

– Дочекали смо да се млади убијају због секти, пензионери због глади а радници због изгубљених радних места.

– Дочекали смо да се министар Свилановић извињава Америци што смо ухватили њиховог шпијуна. Вероватно би се и они нама извињавали да су ухватили нашег.

– Дочекали смо да се шиптарски терористи пуштају из српских затвора као хероји, а да Србе на Косову и Метохији убијају ко стигне и кад стигне. Удружене снаге УН и шиптарски терористи пале српске куће и протерују Србе са њихових вековних огњишта. Све у циљу демократије, поштовања људских слобода и међународног права.

– Дочекали смо да г. Каса обећава Србима на северу Србије да им он гарантује, да ће имати сва права по свим међународним конвенцијама, под његовом влашћу.

– Дочекали смо да министар полиције г. Михајловић више пута обећа оставку ако не реши неки случај, а онда када ништа не реши не поднесе оставку.

– Дочекали смо да један новинар овог режима, извесни г. Луковић, изјави да све новинаре предходног режима треба стрељати и повешати. Због те изјаве нико у власти се није ни огласио, а требали су га стрпати бар у лудницу. Ширење такве мржње и негативне енергије у народу је непроцењиво зло.

– Дочекали смо да у Кикинди у којој има 3.000 интелектуалаца председник општине буде са средњом пољопривредном школом.

– Дочекали смо да нам представници општинске власти воде међународну политику како би подigli 17.000 марака девизних дневница, а да су им надлежности у домену комуналија.

– Дочекали смо да продавци масовно враћају непродато млеко и хлеб, јер народ нема пара да купи. У продавницама свега има само купаца нема.

– Дочекали смо да је пољопривреда у још горем стању. Уместо обећаног улагања у пољопривреду, добили смо генетски модификовану соју, трихинелозу, слагане пољопривреднике. Мафија побила 150.000 птица вредних врста по Војводини, а министра пољопривреде, лова и риболова г. Веселинова ухватили у криволу.

– Дочекали смо да производња пада а стручњаци беже у иностранство.

– Дочекали смо незнање, лажи, подметања и демагогију Досове власти. Петооктобарска револуција је избацила муљем доста медиокритета, критета и кретена. Политичке хајке, прогони, мржња само зато што неко другачије мисли, реваншизам отворио је Пандорину кутију мржње која ће тешко сада бити затворена. Власти ће се смењивати, као и прогони и хајке. Економске кризе дођу и превазилазе се, а кризе међуљудских комуникација, освете и мржње трају јако дуго. То највише замерам ДОС-у. Огромну енергију народа за демократијом и радом претворили су у комунистичко разрачунавање и свест усмерили не на стварање и стицање већ на одузимање и демотивацију. После свега тешко да ДОС даље можемо третирати као политичке противнике, већ више као непријатеље државе и народа.

– Дочекали смо неочекивано!

– Дочекали смо да од Србије направе проститутку.

ЉУДСКЕ БЕДЕ

Не износећи разлоге, у кратким извештајима, неки од медија у Гебелсовом маниру, пренели су како је против мене поднета пријава јер сам како они кажу потрошио или ненаменски утрошио два милиона динара из буџета у 2000. години док сам био министар екологије.

Користећи метод полуинформације желе да постигну ефекат изазивања маште и свакаких конструкција код читалаца. Око два милиона динара Министарство екологије је уплатило стамбеном фонду Владе Србије да реши стамбено питање Начелнику републичке еколошке инспекције, г. Драгољуба Бјеловића. Драгољуб Бјеловић један изузетно честит и поштен човек, који са супругом, такође као инжењер запослена у министарству и са двоје деце после 25 година стажа остаје на улици. Сви у министарству смо желели да му помогнемо и заједно са Заводом за заштиту природе нашли смо начин да обезбедимо допунска средства која никад у буџет не би ни стигла. Тим средствима купљен је полован стан од 50 квадрата који стамбена комисија Владе Србије додељује г. Бјеловићу као кадровски стан. Стан је и даље власништво Владе Србије. Блажић Бранислав себи није тражио ни добио ни пола квадрата.

Други мали део наведених пара, око 32.000 динара, мојом одлуком троше се на куповину дресова, чарапа, гаћица, лопти, мрежи за фудбалски клуб "Јадран" Санад општина Чока. Од тог комплета две лопте и две мреже дате су пионирима ЖАК-а Кикинда. Вероватно неко у Београду мисли да деци Санада треба дати само мотике. Кажу није наменски. Јесте господо, наменски је јер нема здраве животне средине без здраве деце. Кад већ хоће да пишу пријаву нека одмах пишу унапред јер ћу опет ако будем могао за младе људе и децу, а сада не само Санаду и Кикинди већ и другим селима купити сву опрему спортску како не би одлазили у кафане и узимали дрогу.

Свакако сам поносан на оба ова случаја без обзира шта ће неки острашћени и безвредни о томе рећи или писати. Само ти људи или нељуди који чак и такве апсолутно друштвено оправдане и хумане поступке желе да изокрећу и политички подмећу, нека знају да им то никад неће бити заборављено ни опроштено. Казна ће их стићи врло брзо.

Др Бранислав Блажић

Др Бранислав Блажић

ОВО ЈЕ СРБИЈА

Ово је Србија, Србија коју нова власт не жели да види и зато кажем, браћо Срби и сестре Српкиње, Србијом опет владају политичари који траже од нас да се стидимо што припадамо српском народу. Е, нећемо!

Кренули смо јесенас од Новог Сада, а данас из Панчева да им покажемо да постоји једна друга Србија, достојанствена Србија, Србија која је ћутала годину и нешто дана и пустила их да владају Србијом и да покажу шта знају. И показали су.

Прошло је годину и нешто дана од како су на митинзима, по градским трговима, по селима говорили политичари ДОС-а који данас владају Србијом и Југославијом. Обећавали су свим грађанима Југославије, а поготову Србије да ћемо живети много боље. Причали су бајке и наравно, нашем народу је у то време била потребна бајка. Било је много грешака у претходној власти, било је много грешака које су заболеле наш народ и наравно да су поверовали у оно када им неко обећа да ће одмах сутра, када победе неки други политичари, у овој Србији бити много бољи живот.

Сећате се, да су говорили да склапају са својим народом уговор, уговор у десет тачака који су назвали у то време договор са Србијом, са грађанима Србије и Југославије. И када испуне свих тих десет тачака за годину ипо дана много ћемо боље живети. Данас да имамо поштене судове, да имамо праве професионалне и стручне судије, независне од ове досовске власти и од воље министра Батића, тај би уговор био раскинут и народ би добио ову парницу. Али немамо такве судове, зато што њима стручност оног што су обећавали значи да будете члан неке од партија Демократске опозиције Србије, па да без дана рада у суду постанете одмах председник суда.

Као што је и код нас председник Скупштине општине постао човек без и једног дана радног стажа. То нису обећали пре годину ипо дана, али то раде у овој Србији. Народ им је дао поверење да владају Југославијом, да владају Србијом, да владају Војводином. Њихови пријатељи и сарадници владају Косовом и Метохијом, владају свим општинама у држави, и ко им сада смета да покажу шта знају.

Свуда у демократском свету свакој власти, новој власти, потребно је само 100 дана да покажу шта знају. И тада опозиција има право да им замери на то што нису у стању да ураде. А ови баш ништа нису у стању да ураде за добробит народа и ове државе.

Српска радикална странка је годину ипо дана сачекала да пружи шансу Демократској опозицији Србије, како се сами зову, да пружи шансу народу да види да ова власт не уме да уради то што је обећала да ће урадити у овој држави.

Српска радикална странка је баш 5. октобра прошле године кренула са митинзима из Новог Сада управо да обележи тај дан када је Демократска опозиција Србије ДОС завладала овом државом.

Српска радикална странка је обишла многе градове и села, где није стала са својим митинзима и трибинама и неће стати док не обиђе целу Србију, и док целу Србију не дигнемо на ноге. Ми смо поносан, вредан и достојанствен народ и ми смо заслужили бољу власт, ми смо заслужили такву власт какав смо ми народ, и зато требамо да тражимо нове изборе, јер ДОС је најгори и стварно су најгори. Треба на тим изборима да их питамо шта је са новцем који су обећали, где су те паре које су требале да дођу у нашу државу када они дођу на власт. Шта је са наших пет милијарди долара што су замрзнуте у страним банкама. Шта је са оном тачком уговора где су рекли, када они дођу на власт свет ће нас много више волети. Да видимо каква је та љубав света настала када су

они дошли на власт. До душе, могу много више да путују код њих, они не морају више да долазе у Београд, и када Батић, Михајловић, Ђинђић, Коштуница, Жарко Кораћ, Ненад Чанак, Миле Исаков и Јожеф Каса отпутују у то иностранство код њих који нас много воле, добију налоге шта да раде, добију девизне дневнице и врате се у Србију и раде то што су им ови наложили-наредили. Једино су то резултати њихове политике за ову годину ипо дана, да растурају Југославију, да растурају Србију и Црну Гору, да одвоје коначно Косово и Метохију од Србије, да одвоје Војводину.

Да ли су то рекли пре годину ипо дана да Војводина неће више бити у Србији кад ДОС дође на власт? Да ли су обећали да ће Војводину поклонити Ненаду Чанку? Те маске су пале када је Ненад Чанак улао на телевизију Нови Сад, када је газио таблу радио телевизије Србије само зато што је на њој писало Србија.

Да, да, он је политичар који је дошао на власт уз помоћ Зорана Ђинђића и Војислава Коштунице. Да је сам изашао на изборе не би освојио ни два посто гласова у тој српској Војводини. Он је политичар кога Ђинђић и Војислав Коштуница шаљу у Вуковар и у Загреб да клечи пред усташама и Хрватима зато што су побили и отерали толико Срба. Он је политичар који срамоти наш Нови Сад нашу Војводину нашу Србију и слави двеста година рођења Бана Јелачића у Новом Саду.

Јесу ли то обећали Војислав Коштуница и Зоран Ђинђић на прошлим изборима? Зато никада нећу напустити Српску радикалну странку, јер Српска радикална странка не лаже свој народ.

Ми, српски радикали, тражимо од ДОС-а да испуни барем последњу тачку уговора који је склопила са грађанима Србије, када прође годину ипо дана да распишу нове ванредне изборе, да дозволе народу да каже слободно шта мисли о њима данас. Шта мисли о Војиславу Коштуници, шта мисли о Ђинђићу, шта мисли о том Ненаду Чанку и осталим досовцима. А са друге стране, нека на тим слободним изборима грађани Србије кажу шта мисле о Српској радикалној странци данас и шта мисле и о нашем председнику професору др Војиславу Шешељу.

Једино што су испунили у ових годину ипо дана је то да су на захтев запада пустили из затвора шиптарске терористе, а са друге стране траже да српске патриоте оду у Хаг и да одговарају зато што су бранили српски народ и остале грађане Србије. Зато тражимо изборе, зато што је ДОС најгори јер "Дођоше обећаше и преварише".

Ми српски радикали, не бојимо се ни тог фамозног хашког трибунала, како каже наш председник проф. др Војислав Шешељ отићи ћемо тамо да им бацимо рукавицу у лице, српски народ нека истраје ових дана у тражењу свог права да изађе на изборе и да гласа за оне за које жели да гласа.

Србија је вечна док су јој деца верна.
Живела Србија!

Миленко Бабић - Мићо,
председник II месног одбора СРС

ВЕЛИКА СРБИЈА

БРАЋО И СЕСТРЕ, УВАЖЕНА, СВЕКОЛИКА ГОСПОДО ХРИШЋАНСКА,

Свечана сабрања носе у себи, поред толиких лепих и корисних страна, и једну опасност, а она се састоји у томе: да пружају прилику сваком од нас да понови небројено пута изречене фразе које ништа не кажу, да понови неку историјску полуистину и да на тај начин фалсификује истину, или пак да смело сведочи истину. Зато ми се чини да је у поводу свечаних сабрања, какво је и ово данашње, боље говорити о свагдашњим али живим стварима наших ограничених животних искустава, јер нам оне често најбоље помажу да се примакнемо узвишености наше прошлости и њеној суштини.

Наша стварност неумитно показује и доказује, да када на овим просторима прођу буне и ратовања, одједном испред свих питања свакодневнице појављује се једно вековно старо питање, а то је: сукоб између два схватања Војводине, српског и несрпског. Та два схватања, и у политичком и у националном и у друштвеном погледу, готово су дијаметрално опречна. Вековни сукоб те две концепције завршио је Тријанонским миром.

Ослобађајући средином новембра 1918. године Банат, српска војска је дошла и на главну раскрсницу путева Драгутиново – Сента и Драгутиново – Велика Кикинда – Темишвар. Мађарска и Немачка гарда 15. новембра 1918. године предала је Србима целокупно наоружање са муницијом. Српска војска, у саставу од једног батаљона, под командом генерала Драгутина Ристића и потпуковника Михаила Ковачевића, ушла је у већ ослобођену Велику Кикинду 20. новембра 1918. године. Војску је величанствено дочекало целокупно становништво града.

Дана 22. новембра 1918. године изабрано је у Великој Кикинди 16 делегата који ће заступати град на Великој народној скупштини заказаној за 25. новембар 1918. године у Новом Саду. Делегати су били овлашћени да на основу начела о самоопредељењу народа одлуче о будућности Војводине и да акламацијом гласају за непосредно припајање Баната Краљевини Србији. Посебном Резолуцијом Велика народна скупштина 25. новембра 1918. године доноси одлуку о безусловном повратку Војводине у састав Српства. У резолуцији, између осталог, стоји записано:

"Ми нисмо вером и језиком једно са Србима и Србијом, него смо кост од кости српске, једно по духу и судбини (...). Наше патње, које људи нису умели да цене, и наше заслуге које нису хтели да поштују, наградио је Бог српском победом у овом светском рату и ми се враћамо у крило Мајке Србије, у састав Српства са нашом имовином, нашим установама и оним територијама на коју имамо природно право јер смо ту земљу знојем залили, наши је стари крвљу натопили, животима платили, главама својим омеђили. Имамо међународно познато и признато право самоопредељења народа, јер смо ову територију живљем нашим населили и нашим црквама и манастирима окитили. Одлучили смо да једно будемо са Србијом: без услова, без преговора и без поговора."

Наш велики историограф, Др Душан Ј. Поповић, и велики познавалац историјске грађе пештанских и бечких архива, добро упућен у истраживања мађарских и немачких историчара, размишљајући о Војводини и Војвођанима, записао је 1928. године следеће: "Монархија која је под својом управом држала Војводину, довољно је познато, била је неправедна, крута, готово гвоздена, у којој је аристократија значила све, а народ ништа. Не само мађарске етничке групе него и широке народне масе самог мађарског народа и сувише су осећале сву тежину те организације. Мало је народа у свету у којима су широке народне масе тако мало значиле по своју судбину, као што је то био случај са широким масама мађарског народа. Судбином мађарског народа управљала је његова аристократија (...). Први светски рат одредио је други ток ствари. Срби, дотле прогоњени, постали су носиоци нове државе, а и остале етничке групе су са таквим стањем ствари више добиле,

него изгубиле (...). Над Буњевцима и Шокцима једном за увек прекинута је мађаризација (...). Друге етничке групе, у првом реду Словаци и Мали Руси у огромној су националној користи. И код њих као и код Немаца пресечена је мађаризација, која је претила да их збрише са ове територије. Добили су не само своје основне и средње школе него и пуну слободу да се културно организују. Да ове етничке групе нису ништа више добиле, него само овај спас и право, да буду оно што јесу, имали би и сувише дужности да буду захвални новој држави (...). Посебан је случај са Мађарима. Они су истина дошли у положај "народности" или како се то данас каже мађине (...). У политичком погледу они тек почињу да се васпитавају. У њима се тек сад буди свест човека и грађанина, који има права да учиче не само на локалне, него и на државне ствари (...)"

"Крајем светског рата, године 1918 (...)", пише у свом извештају Рафаел Родић, београдски надбискуп и администратор Баната, "Целокупни број католика у Банату изнаша око 220.000 (...). Нјемаца имаде око 120.000, Мађара око 90.000, а Хрвата, Бугара, Крашована укупно око 10.000."

Ми данас имамо једно панично стање у земљи због политичких и економских прилика, због духовног, културног и просветног застоја, због осећања да нисмо задовољни и мирни. То панично стање нашег духа је по свему судећи наша данашња несрећа. Узрујани смо, запрепашћени, мислимо и судимо као људи у ванредним приликама, као људи који су логику потиснули у страну. У неким крајевима и градовима та паника је дошла до врхунца: не може више ништа да се увиди, не може више ништа да се верује. Оно што сав свет прима и купује, што су некада и наши људи сами разносили и продавали - а то је НАДА, ту наду у појединим срединама више нико неће, или тачније речено, не може и да хоће. Један опасан механизам мишљења и дискусије своди се на једно: на разједајући песимизам, на нетрпељивост међу људима, на презирање закона и реда. Панично стање спада у ред тешких болести, са несагледивим последицама. Како се пазити и бранити? Врло једноставно: човек о свему треба да тражи врло прецизне информације, и да се затим повуче како би могао да о таквим важним животним стварима размишља - сам.

Уместо да се замислимо над чињеницом да ниједна генерација, чим настане, није више будућност, цињ и идеал, него је актуелни трошак за генерацију која долази, наш "суверен народ по лепим нашим покрајинама бави се између осталог и саморазарањем (...). Панично стање овладао је у више покрајина", забринут, још 1928. године, констатује Исидора Секулић.

По нашем народном веровању, земља на којој је гроб се не продаје. Домаћин без наследника, или они који су се прибојавали да би њихови потомци могли продати имање, осигуровали су се од такве могућности на тај начин што су уместо на гробљу сахрањивања вршили на својој окућници.

Пред гробом би устукнуо и онај ко је склон да прода и онај који би желео да купи.

На банатској и војвођанској окућници од памтивека се сахрањују Срби. Зато том земљом Срби не могу трговати.

Историју није лако ни стварати ни схватити. Али, људима је дато и једно и друго.

Зато би се, на крају, са доста тачности могло рећи да сва истинска отрежњења и покушаји да се вратимо својим коренима долазе са закашњењем. Све тајне, како кажу мудри људи, спавају у књигама, а све нове тајне спавају у старим књигама. Добро је што још увек постоје старе и заборављене књиге, иначе би нам људи без историје и људи који уништавају историју могли порицати право на наше историјско постојање. Овако, сви смо овде данас сведоци, да су се, и поред вишедеценијске историјске амнезије преци и потомци поново препознали и разумели.

Протођакон,
Владислав Вуловић